

**14 dage i Sydeuropa
i 1989**

Gardasøen & Provence

Gardasøen • Limone

I 1989 gik ferieturen til Italien og Gardasøen, men blev i løber af den første uge udvidet med Provence.

Som sædvanligt - vil jeg næsten skrive - var det kun mig samt en pige der tog ad sted. Sonja kunne ikke udstå varmen i Italien. Dette år var det Louise, der på det tidspunkt var 9 år, hvis ære det var at ledsage sin far på denne ferie.

Hjemmefra havde jeg forudbestilt hotelværelse på Hotel Garden i Limone sul Garda for

en uge med halv pension for 2 personer. Hidtil når ferien var gået til Italien og Gardasøen, var det altid i Riva vi havde taget ophold.

Hotel Garden ligger i en sydlige udkant af Limone med en utrolig flot udsigt udover Gardasøen med vue over mod Monte Baldo på modsatte søbred med byen Malcesine lige under sig.

Det har altid være noget af en udfordring, når vi skal på ferie syd for Alperne. Pigerne havde svært ved at overskue turturen ned

gennem Vesttyskland, hvorfor der blev holdt mange tissepauser indtil vi nåede grænsen ved Kruså og fik indkøbt lidt til turen. Grænsen blev normalt nået hen på eftermiddagen.

Der var så ro indtil vi nåede Hamburg, hvor vi stoppede for at holde et lille hvil.

Herefter blev der ikke holdt hvil før vi var syd for Kassel bakkerne. Så blev bagsædet ommøbleret til en seng for Louise.

Efter Kassel bakkerne gik det mere eller mindre lige ud indtil vi landede i Phonten, hvor vi ad de små veje kom ind i Østrig og kørte mod Imst over Fernpass. Herfra mod Innsbruck op ad Brenner Autobahn ind i Italien og ned til Vipitena, som vi havde hørt var et billigt sted at gøre ophold!

Efter opholdet fortsatte vi ad motorvejen forbi Bolzano, Trento til frakørslen mod Mori og Riva.

Kort før Riva kører man gennem en tunnel. Ude på den anden side af tunnelen har man lystbådehavnen på sin venstre side. Kort herefter svinger vi til venstre, parkerer ikke helt legalt, men vi skal ind og have en omgang italiensk is overhældt med Amaretto. Det var en fast tradition, når vi lander i Riva fra den side.

De sidste 21 km fra Riva ned langs Gardasøen tager immervæk en god halv time, men efter 20 timers kørsel med diverse ophold landede vi ved Hotel Garden i Limone og overtog straks vort værelse.

Der gik ikke mange minutter efter ankomsten til Hotel Garden før Louise lå i hotellets lille vandhul og hun var efterfølgende næsten ikke til at trække op igen.

Når vi nu var bevæget os 1600 km hjemmefra skal vi også se noget mere, men det var lidt af opgave. Louise var ikke sådan at få væk fra hendes elskede dejlige pøl, men det lykkedes og en af udflugterne gik indtil Riva, største by ved Gardasøen.

På det tidspunkt havde jeg nok været i Riva 3-4 gange, men aldrig nået helt ind i den gamle bydel, der ligger op mod bjergsiden mod vest. Vi fik trasket en del rundt i bydelen. Det blev også til en tur på promanaden langs med Gardasøen. Afsluttende med et pizzari besøg!

Tilbage til hotellet og pølen skulle lige testes igen.

Vi havde halv pension på hotellet - morgenmad og 3 retters menu om aftenen. Morgenmaden kunne Louise acceptere, men når vi nåede til aftensmaden stod hun simpelthen af. Hun skulle lige vide hvad hun gik glip af!

Personalet på Hotel Garden blev på et tidspunkt noget bekymret for Louises ve og vel. Pommefrites med ketchup eller slet ingenting til aften. Personalet skulle bare have vidst, at når vi gik vor aftenetur ned i Limone by, overfaldt vi et pizzeria og Louise fik sin Pizza Margarita.

Hotel Gardens pøl trak enormt i denne uge, men vi havde også et fantastisk dejligt vejr hele ugen. Vi var taget til Gardasøen for at slappe af. Kørslen i den uge vi gjorde ophold

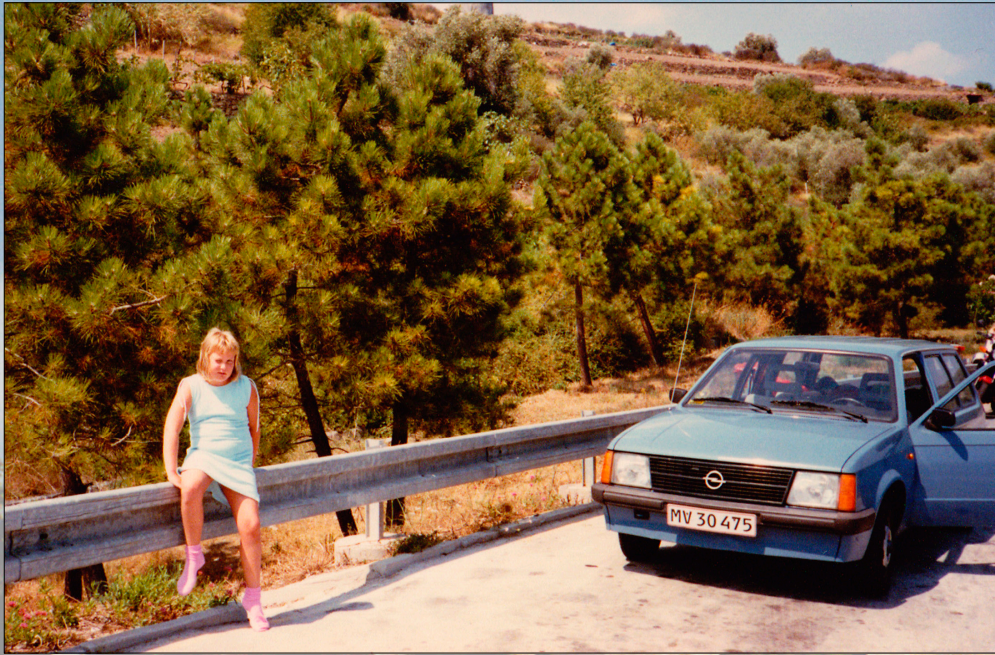

i Limone strakte sig til udflugten til Riva - under 50 km - til gengæld fik vi travet en del rundt i Limone.

Om onsdagen tog vi færgen Brescia over Gardasøen til Malcesine. Vi skulle med svævebanen op til Monte Baldo. Vi fik fundet svævebanen efter lidt trasken frem og tilbage i Malcesine og kom også op. Svæveturen tog Louise i en stiv arm. På toppen og det kan desværre ikke ses nedfra var der noget diset/tåget. Disen lettede og vi fik en fin tur til toppen af Monte Baldo.

Tiden nærmede sig hvor vi skulle forlade Hotel Garden. Hen på dagen på Hotel Garden, når det passede ind i kokkens planer, nedskrev han aftenens menu på en tavle - på

italiensk. Menuen bestod af 3 retter, som regel en lokal suppe efterfulgt af en hovedret, der kunne være fisk eller kalvekød og afsluttende med dessert.

Kokken og servitricen må have talt sammen, for Louise skulle absolut heller ikke have noget af menuen den sidste aften. I stedet serverede de en skudfuld pommes frites med alt det ketchup hun ønskede. Der var nok fritter til 8 personer. Den sidste aften skulle Louise i hvert fald overleve efter personalets mening.

Jeg indledte med, at turen til Limone blev udvidet, hvilket også blev tilfældet.

Om torsdagen havde jeg spurgt Louise om vi

skulle tage ned til Provence og besøge hendes søster Annette, der sammen med sin ven og sin far var ferie i Provence. Louise skulle lige tygge på det. Bekymringen gik mest på hvor langt vi skulle køre for at komme derned. Lidt manipuleren i form af at vise på kortet, der ikke var ret langt - 600 km - godtog hun omvejen over Provence hjem.

Vi stemplede ud fra Hotel Garden med "auf wiedersehen" og kørte ned langs Gardasøen på vestsiden, hvor vi ramte motorvejen ved Brescia, og videre nedover Piacenza mod Genova. Midt mellem alperne og Middelhavet kørte vi gennem Po-dalen med Po floden, hvor der ikke var meget vand tilbage efter den varme sommer det havde været. Fra Genova fortsatte vi ad motorvejen langs

med Middelhavet ned forbi Monaco og Nice og drejede fra ved Cannes og kørte ind mod Grasse. Herfra mod Draguignan indtil vi kom til skiltet der viste af mod Bargemon, der jo var vort endemål.

Sidst på eftermiddagen kørte vi ind i Bargemon. Herefter manglede vi bare at finde et sted at overnatte, det var der nemlig ikke taget højde for inden vi forlod Gardasøen. På den tid var der ikke noget der hed mobilos for almindelig dødelige.

Officielt hed det sig Louise gerne ville ned og besøge sin søster Annette, men uofficielt var det lige så meget jeg selv, der gerne ville opleve Provence. Annette var i Provence

sammen med sin far, Steen, der også var min kones forhenværende mand. Vi fik parkeret bilen og indtog byen.

På et gadehjørne opdager jeg byens katolske præst - som jeg tilfældigvis vidste var dansk og kom fra Kerteminde. Frækt, ja, men hvorfor ikke prøve. Jeg overfalder ham med et spørgsmål på dansk, om han kan hjælpe os med at finde et hotel. Præsten - som jeg ikke husker hvad hed - havde lige en kirkelig forretning, der skulle overståes på gadehjørnet. Efter denne forretning var overstået, var han klar. Han fulgte os ad en sidegade til Auberge L'Qustaloun, et fint overnatningssted. Desværre var alt optaget denne aften, men dagen efter ville der være ledige værelser igen. Vi slog til og satte os på 4 overnatninger. Jeg

takkede præsten for hjælpen. Så manglede vi overnatning til første dag i Provence. Men det lykkedes også.

Vi fulgtes med præsten det lille stykke tilbage til torvet i Bargemon. Så ville det hverken værre eller bedre end på samme gadehjørne som vi havde mødt præsten stod Annette og hendes far sammen med andre bekendte. Dette tidspunkt er nok et af de få øjeblikke i Annettes liv der gjorde hende mundlam i en længere periode, da jeg blot sagde: "Hej Annette, går det godt"? Hun troede ikke sine egne øre. Anettes far, Steen, var med i et projekt om at sætte en større bygning bestående af flere lejligheder i Bargemon i stand til salg. Vi blev indlogeret i et værelse for natten hos dem og Louise blev glad for at se sin søster igen.

Den dag vi var landet i Provence og Bargemon, var ikke en hel almindelig dag fandt jeg ud senere på aftenen. Det var 200 året for Bastillen - Frankrigs nationaldag - og den blev fejret efter alle kunstens regler. Det der slog mig på denne aften var alle, småbørn, unge, lidt ældre og gamle deltog. Selv kl. 2 om natten var der ingen som væltede rundt efter for megen rødvin. Det var fantastisk at opleve. Byen sov også længe dagen efter.

Heldigvis for Louise og alle andre barnlige sjæle var der også her en pøl der kunne pla-

skes rundt i. I parken/haven var et svømmebassin.

En af dagene i Bargemon lokkede jeg Louise ud på en ikke alt for lang køretur. Lidt havde jeg nået at læse om det område vi var i. En times kørsel fra Bargemon ligger Georges du Verdon. Et europæisk Grand Canyon!

Så tæt på skulle dette fænomen altså opleves. I billedgalleriet ligger en del billeder fra Georges du Verdon. Selve rundturen var ikke på meget mere end 64 km, men det lykkedes mig at tage 128 billeder samt 3 småfilm. Derfor - området skal opleves, det kan ikke beskrives i ord, men lidt billeder kan hjælpe på nysgerrigheden.

Efter 5 oplevelsesrige dage i Bargemon og omegn begyndte Louise at savne sin mor. Derfor måtte vi vel hellere begynde at vende næsen nordpå. Fra Bargemon kørte vi ud til motorvejen ved Middelhavet og fortsatte op forbi Aix-En-Provence mod Valence, hvor vi vel mere eller mindre kører ind i Rhonedalen. Der var ikke mange hvil op gennem Frankrig faktisk ikke før vi kører ind i Vesttyskland ved Mulhouse.

Her tog vi et længere hvil inden turen fortsatte de ca. 1.000 km op gennem Vesttyskland til ramte Danmark og Grenaa igen efter næsten 14 dages intens ferie.

